

Sjön låg och glänste i morgonsolen. Fåglarna flög förbi i stora flockar och i bakgrunden hördes ett stort skrik som skar genom lugnet. Ljudet studsade mellan bergen och ekon hördes igen och igen. Det var omöjligt att höra varifrån ljudet kom. Det stora träden bakom mig slängde en lång skugga in i skogen. Skogen såg nu mycket mörk och dunkel ut. Det kändes som om ljuset inte kunde tränga igenom trädgränsen. Vände mig tillbaka till sjön och i samma veva slog solen mig rakt in i ögat. Ljuset trängde in i ögat och det blev en gul fläck i synfältet, denna fläck placerade sig mitt i synfältet och den glänsande sjön såg inte ut på samma sätt. Efter hand blev den gula fläcken mindre och mindre, tills den helt försvann och det vackra landskapet uppenbarade sig igen. Lugnet avbröts igen med ett skrik och nu skar det rakt in i hjärtat. Kände hur pulsen ökade och blodet rusade ut i kroppen. Andningen blev tyngre och snabbare, kände att jag kom till valet att jag måste fly. Visste inte vart jag skulle springa, men utan att jag tänkte mig för var jag inne i den mörka skogen. Jag satte mig ner på en sten, som var full av mossa. Efter bara några sekunder kände jag att pulsen gick ner och andningen återgick till den vanliga nivån. Färger började uppenbara sig i den mörka skogen och med tiden kom mer och mer strukturer och färger fram. Till slut såg skogen lika ljus och skön ut som sjön i solen. Det gick att ana hur solens strålar far ner mellan träden. Skriket kom in i mina tankar igen och jag reste mig från stenen och började springa längre in i skogen. Jag sprang längre och längre, fortare och fortare. Pulsen ökade igen men den klarade inte av att skicka nog med blod ut i benen. En brännande känsla kom in i benen och den blev tillslut så stor att benen inte kunde bära mig mer. Hela kroppen kom ner mot marken, med en stor duns. Kände att något kom in i benet. En vass pinne penetrerade mitt största organ. Pinnen gick genom epidermis och dermis, men pinnen gick ju längre och gick vidare rakt igenom sub cutus. En röd vätska med erythrocyter, leukocyter och vatten kom ut genom huden. Den trögflytande vätskan rann ner för benet och det kom mer och mer. Till slut kom trombocyterna till min hjälp och började täcka igen hålet. Pinnen gick dock djupare än sub cutus och nådde muskelfibrerna. I anslutning till denna muskel fanns det en tråd som träffades och en enorm signal börjas färdas genom kroppen. En nerv skickade signaler raka vägen upp till hjärnan via ryggmärgen. Känner dock fortfarande ingen smärta. Signalen går vidare till hjärnan och nu kommer den, den enorma smärta. Fast helt plötsligt slutar den. Binjurarna går igång som de aldrig har gjort och massproducerar adrenalin. Adrenalinget for genom hela kroppen via blodkärlen. Adrenalinet kom hela vägen bort till såret där pinnen var och gjorde så att mindre mängd blod kom fram.

Satte mig upp och tänkte på om jag ska dra ut pinnen från såret eller om jag ska låta den vara kvar. Då från ingenstans kom skriket. Det är en kvinna som skrek, det gick att höra då det var en gäll och gnällande röst. Trumhinnorna började att vibrera och allt ljud överfördes med rörelser via stigbygeln. Denna information gick vidare rakt in i huvudet och till hörselcentret. Men allt detta gick så fort att det gick inte att hinna tänka utan det skedde som en reflex att det var en kvinna. Hur är detta möjligt att jag inte behövde fundera på om det var en man eller kvinna? Orkade inte bry mig om en kvinna i nöd jag var ju själv i nöd. Beslöt mig för att dra ut pinnen. När jag tog tag i pinnen kände jag att det var ingen pinne gjord av trä utan av järn.